

မှူးသူ

အ. နေ့
ရက်
အို
ယ
မ
ရာ
င
ကို
ယ
ဝါ

(၁)

ဝသန်ကာလရဲ့ နောက်ဆုံးမိုးစက်တွေ တဖြည်းဖြည်းချင်း
လျော့နည်း လွင့်ပျောက်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ ဟောဒီလို
စက်တင်ဘာလဆန်း ရက်တစ်ရက်မှာ ကိုကိုနဲ့ကျွန်မ
တို့နှစ်ယောက် စတင်ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတာကို
ကျွန်မ အခုထက်ထိ ပြန်သတိရမိပါသေးတယ်..... ကိုကို။

ဒီကဖေးဆိုင်မှာရှိတဲ့ ဟောဟိုပြတင်းပေါက်ကလေးကနေ လှမ်းကြ
ည့်လိုက်စမ်းပါ ကိုကို။

ဘယ့်နှယ်လဲ..... ကိုကို။

ဒီကဖေးဆိုင်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်ကလေးကနေတစ်ဆင့် ကိုကို ဘယ်
အရာကို မြင်ရသလဲ။

ပြာလွင်ပြန့်ကျယ်နေတဲ့ ဆုံးစမဲ့ကောင်းကင် လွင်ပြင်ကြီးကို ကိုကို
အရင်ဆုံး မြင်ရမှာပေါ့။

အဲဒါပြီးရင် အနည်းငယ် ညိုရောင်သန်းနေပေမယ့် ငွေရောင်အနား
သတ်မျဉ်းတွေကြောင့် အသက်ဝင်နေတဲ့ တိမ်စိုင့်တိမ်ခဲတချို့ကိုလည်း

ဆုံးစမဲ့ကောင်းကင်လွင်ပြင်ကြီးထဲ ရွှေမျောနေတာ ကိုကို တွေ့ရလိမ့်ဦးမယ်။ ပြောရင်းဆိုရင်း ငွေတိမ်စိုင့်တွေပေါ်ကို ဖြတ်ပျံနေကြတဲ့ အမျိုးအမည်မသိ ငှက်တွေလေ.....။

တော်တော့ ကိုကို။

ပြတင်းပေါက်ဆီ လှည့်ထားတဲ့ ကိုကိုမျက်နှာကို ကျွန်မဘက်ပြန်လှည့်လိုက်ပါတော့။

စောစောကမြင်ရတဲ့ငှက်တွေထက် ပိုပြီးဝေးလံတဲ့အရပ်ကနေပြီး ကိုကိုဆီ မနားတမ်းပျံသန်းလာခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့မျက်နှာကို တစ်ချက်လောက်တော့ စိတ်ဝင်တစား စိုက်ကြည့်သင့်တာပေါ့ ကိုကိုရယ်။

တစ်ချိန်က ကိုကိုအပေါ် နည်းလမ်းမျိုးစုံအောင် အနိုင်ယူခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ နမော်နမဲ့နိုင်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာပါ ကိုကို။

တကယ်လို့ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့မျက်နှာကို စိုက်မကြည့်ချင်ဘူးဆိုရင်တောင် ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုကိုမျက်နှာကို တခြားဖက်တော့ လွှဲဖယ်မပစ်လိုက်ပါနဲ့နော်။

ကိုကိုက မမြင်ချင်တော့ပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ကိုကိုနဲ့ပြန်ဆုံဖို့ ဟိုးအဝေးကြီးကနေ လာခဲ့ရတာလေ။ ကိုကိုမျက်နှာကို တဝကြီးငေးပစ်လိုက်ချင်ပါသေးတယ်.. ကိုကိုရယ်။

ကိုကို ဝလာတယ်နော်။

အင်းလေ.. ကိုကိုနဲ့ကျွန်မ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မ မရှိတော့လို့ ကိုကို စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်နိုင်တဲ့နေ့ရက်တွေ ပိုများလာတယ်ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မကလည်း ကျွန်မပါပဲ။ ကိုကိုကို စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခတွေပေးဖို့များ
မွေးဖွားလာသလားမသိဘူး။ ဟိုတုန်းက ကျွန်မကြောင့် ကိုကိုသိပ်
ပင်ပန်းခဲ့မှာပဲနော်။

ပင်ပန်းဆို.. ကိုကိုနဲ့ကျွန်မတို့ရဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံမှုမှာတင်
ကျွန်မကြောင့် ကိုကို စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်လေ။ တချို့ကိစ္စရပ်တွေ
ဟာ ဘယ်လိုပဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးပြောပြော ဘယ်လိုပဲ ကြိုတင်ကာကွယ်မှု
တွေ လုပ်ထားလုပ်ထား ထူးဆန်းပြီး ပြောရခက်တဲ့ ကျိုးကြောင်း
တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ကြုံကြိုက် ဖြစ်ပေါ်လာရင် အဲဒီဖြစ်ရပ်ကို ဘယ်တန်ခိုး
ရှင်ကမှ တားမရဘူး။ ဘယ်နတ်ဆိုးကမှလည်း ဖျက်ဆီးမရဘူး။ ကိုကိုနဲ့
ကျွန်မ ဆုံဆည်းခဲ့တဲ့ကိစ္စလိုမျိုးပေါ့။

ခုပဲ ကြည့်လေ.. ကိုကို။

ကိုကိုရှိရာဆီ မောပန်းတကြီး လိုက်လံရှာဖွေနေခဲ့တဲ့ နေ့ရက်အများ
ကြီးထဲကနေ ကိုကိုကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ခွင့်ရတဲ့ ဒီနေ့ဟာ
ဘာဖြစ်လို့များ ဟိုအရင် ကိုကိုနဲ့ကျွန်မ စပြီးဆုံခဲ့တဲ့နေ့တုန်းကလို
ရာသီဥတုမျိုးရှိနေရတာလဲဟင်။

အဲဒီနေ့က ကျွန်မအတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းပစ္စယတွေအပြင် မြို့ထဲ
က ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့အဒေါ်ဖြစ်သူ အန်တီ
စန္ဒာကပါ အိမ်အတွက် ပစ္စည်းတချို့ ဝယ်ပေးလိုက်တာကြောင့် မြို့ထဲ
ကနေ မြောက်ဥက္ကလာကိုအပြန်မှာ ကျွန်မလက်ထဲ ပလတ်စတစ်
လက်ဆွဲအိတ်တွေရယ် စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်တွေရယ်ဟာ ရှုပ်ယှက်ခတ်
လို့ပေါ့။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ အမြဲတမ်း လိုင်းကားစီးရတာကိုပဲ နှစ်သက်ခဲ့တဲ့
ကျွန်မဟာ လက်ထဲက ပစ္စည်းပစ္စယတွေကြောင့် တက္ကစီငှားစီးဖို့

စိတ်ကူးရမိသေးပေမယ့် ရှေ့ကို အသင့်ထိုးရပ်လာတဲ့ ၄၃ အဲကွန်းဘတ်
စ်ကြီးကိုမြင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း လွယ်လွယ်ကူကူတက်လိုက်မိတာဟာ
ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှေ့လျှောက် ဆက်တိုက်ကံဆိုးတော့မယ့် ကိုကိုကို
စတင်တွေ့ရှိဖို့ အကြောင်းဖန်လာခြင်းပါပဲ။

ကားပေါ်ကိုတက်ပြီး ခဏကြာတော့မှ ကျွန်မရဲ့ရွေးချယ်မှုဟာ
မှားယွင်းသွားမှန်းသိလိုက်ရ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတက်
ပြီးနောက် တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ရပ်ထားတဲ့ကားဟာ တဖြည်းဖြည်း
ချင်း ခရီးသည်တွေ ကျပ်ခဲလာလို့ပါ။

စတက်ကတည်းက ထိုင်ခုံမရဘဲ မတ်တပ်ရပ်နေရတဲ့ ကျွန်မဟာ ပို
ပြီးကျပ်ခဲလာတဲ့ ဘဝတူခရီးသည်တွေရဲ့ တွန်းထိုးလှုပ်ရှားမှုတွေကြား
ဟန်ချက်ညီအောင်ထိန်းရင်း လက်တစ်ဖက်ကလည်း အထုပ်တွေကို
ကိုင်ထားရတာ သိပ်မလွယ်လှပါဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရှေ့ကိုအနည်းငယ်ရွေ့သွားပြီး မြုန်းဆို ဆောင့်ရပ်
ပစ်လိုက်တဲ့ ကားဒရိုင်ဘာရဲ့ ဘရိတ်ကြောင့် ကျွန်မဟာ ရှေ့ခုံပေါ်က ကို
ကိုအပေါ် အထုပ်တွေနဲ့ ပိပြိုကျသွားတော့တာပါပဲ။

အခိုက်အတန့်အားဖြင့်တော့ ကျွန်မနဲ့ကိုကိုအနားမှာ လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှား ရှုပ်ထွေးမှုလေး ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဒီအဖြစ်အပျက်ကြောင့်ပဲ ကိုကိုဟာ ကျွန်မလက်ထဲက အထုပ်တွေ
အားလုံးကို ယူလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်မက ကိုကိုဘေးမှာ
မတ်တပ်ရပ်ရင်း အသက်ကိုဝဝရှူမယ်တောင် မကြံသေးခင်
နောက်ထပ်တက်လာတဲ့ ခရီးသည်တွေရဲ့ တွန်းတိုက်မှုနဲ့ အနောက်
ဘက်ကို တစ်လှမ်းချင်း ရွေ့ဆုတ်မျောပါသွားရပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့
ပလတ်စတစ်လက်ဆွဲအိတ်ထုတ်တွေနဲ့ စက္ကူအိတ်တွေကတော့ ခုံပေါ်

မှာထိုင်နေတဲ့ ကိုကိုပေါင်ပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။

*

‘အဲဒီတုန်းက ကိုယ်ဆင်းရဲမယ့်မှတ်တိုင်မရောက်ခင် ဖြူသွင့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီးတော့ ရှာသေးတယ်’

‘ကိုကိုရှာနေတာ ကျွန်မမြင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက လူတွေကြား ညပ်နေတာ ကိုကိုရဲ့’

‘အင်း.. အဲဒါကို ကိုယ်လည်းတွေးမိပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ကိုယ်ဆင်းရဲမယ့်မှတ်တိုင်ရောက်တာတောင် ဖြူသွယ်ကို မတွေ့လို့ ဖြူသွယ်ဆင်းတဲ့ မှတ်တိုင်ထိ လိုက်ခဲ့တယ်’

‘ဟင်.. ဟုတ်လား ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဆင်းတဲ့ မှတ်တိုင်မှာ ကိုကိုမဆင်းပါဘူး’

‘ဟာ.. အဲဒီလိုကြီး ကိုယ်ဆင်းလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဖြူသွယ်ဆင်းပြီး နောက်မှတ်တိုင်မှ ကိုယ်ဆင်းတာပေါ့’

*

ကိုကိုရဲ့စကားတွေဟာ ရိုးသားမှန်း ကျွန်မသိပါတယ်။ ကျွန်မနေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင်လည်း ကိုကို ဒီလိုပဲဆုံးဖြတ်ဦးမှာပါ။

ဆင်းရဲမယ့် မှတ်တိုင်ရောက်နေတာတောင် ကိုယ်တာဝန်ယူလက်ခံထားတဲ့ ပစ္စည်းရှင် အနားမှာမရှိလိုဆိုပြီး ကိုယ့်နဲ့တစ်ခုတည်းထိုင်တဲ့ဘေးကလူကိုလည်း ကျိုးပြောင်းပြောပြပြီး ပစ္စည်းတွေမပေးခဲ့ချင်ဘူးတဲ့။ ကိုယ့်ကြောင့် မဆိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို သပ်သပ်မဲ့ ဒုက္ခပေးသလို မဖြစ်စေချင်တာဟာ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်ထားတစ်ခုပါပဲ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်မကတော့ အိမ်ကိုဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ပြန်ရောက်ခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုကတော့ သူငယ်ချင်းပန်းချီဆရာတွေဆီကို ချိန်းထားတဲ့အချိန်ထက် နောက်ကျပြီးမှရောက်လို့ ဝိုင်းပြီးကောတာ ခံလိုက်ရတယ်လေ။

ပထမဆုံးတွေ့ဆုံမှုမှာ ကျွန်မဟာ ကိုကိုကို အမှတ်တမဲ့ပဲ သဘောထားခဲ့ပါတယ်။ ကိုကိုဘက်ကလည်း ကျွန်မထက်ပိုပြီး သတိတရရှိပေမယ့် ဘယ်လိုမှစိတ်ထဲမထားခဲ့တဲ့ တွေ့ဆုံမှုလေးပါ။

ဒါပေမဲ့ နောင်အခါမှာ ကျွန်မနဲ့ဒုတိယအကြိမ် ပြန်တွေ့တော့ ကျွန်မက ကိုကိုကိုမမှတ်မိပေမယ့် ကိုကိုက ကျွန်မကို ချက်ချင်းမှတ်မိသွားတာကတော့ ကျွန်မနဲ့ကိုကိုရဲ့ ရှေ့ဆက်ခင်မင်မှုအတွက် အရေးပါတဲ့ အမှတ်တရလေးတစ်ခု ဖြစ်လာစေတော့တာပဲပေါ့။

*

(၂)

ကိုကိုမှာ တခြားယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မတူတဲ့အချက်တွေအများကြီးရှိတယ်။

အဲဒီထဲက သိသာမြင်သာတဲ့တစ်ချက်ကတော့ ဘယ်အချိန်ပဲကြည့်ကြည့်

ပကတိအပြစ်ကင်းစင်နေတတ်တဲ့ ကိုကိုမျက်နှာပါပဲ။ အထူးသဖြင့်

ခုလိုမျိုး ကျွန်မကိုစိုက်စိုက်ကြည့်တတ်တဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ ရိုးသားလွန်းတဲ့ ကိုကိုရဲ့ ချစ်စရာမျက်လုံးတွေလေ...

အဲဒါမျက်လုံးတွေမှာ ညှို့နိုင်လွန်းတဲ့ မှော်ဆန်ဆန်ဓာတ်လှိုင်းတွေ ဘယ်လောက်တောင် စီးဆင်းဝင်းပနေသလဲဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ တိကျမှန်ကန်စွာ ကျွန်မ မခန့်မှန်း တတ်လောက်အောင်ပါပဲ ကိုကိုရယ်။

ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ညှို့ဖျင်းမှုသက်သက်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုကို မျက်လုံးတွေရဲ့ မှော်ဆန်ဆန်ညှို့အားတွေဟာ ကျွန်မ ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားတာထက် အမြဲတမ်းနီးပါး ပိုမိုရဲရင့်ရိုးသားနေတတ်လို့ပါ။ (နောက်ပိုင်း ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြီးအကျယ် ကိုကို စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားခဲ့တဲ့ အချိန်တွေကလွဲရင်ပေါ့)

ကိုကိုရိုးသားမှုမျက်လုံးတွေနဲ့ အပြစ်ကင်းတဲ့ ကိုကိုမျက်နှာ
အကြောင်းကို ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်ထိ တဖွဲ့တနွဲ့ပြောပြနေ
တယ်လို့ ကိုကိုထင်သလဲ။

ဟင့်အင်း.. နေဦး။

မပြောနဲ့ ကိုကို။

အဲဒီအစား ကိုကိုရှေ့မှာချထားတာ နည်းနည်းကြာနေပြီဖြစ်တဲ့
ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး တစ်ငုံ့လောက်သောက်လိုက်ပါဦး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့အတွက် ကိုကိုကို ကျွန်မစကားပြောခွင့်
မပေးနိုင်လို့ပဲ။

ကိုကိုနဲ့ကျွန်မ အနေဝေးခဲ့ရတဲ့ သုံးနှစ်တာကာလမှာ ကိုကိုဘက်က
ကျွန်မကိုပြောခဲ့တာတွေ သိပ်များလွန်းလှပါပြီ။

ဒီနေ့တော့ သုံးနှစ်လုံးလုံး အသံတိတ်နေခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မကပဲ ကိုကိုကို
စကားတွေ တဝကြီးပြောပါရစေနော်။

ဟော... ကြည့်။

အဲဒီမျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်မကို ကိုကိုစိုက်ကြည့်နေပြန်ပြီ။ ကိုကိုနဲ့
ကျွန်မ ဒုတိယအကြိမ် ဆုံဆည်းတုန်းကအတိုင်း တစ်ထပ်တည်းတူတဲ့
အကြည့်ပေါ့။

*

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မက နာမည်ကြီးအင်္ဂလိပ်ဘာသာသင်တန်း

တစ်ခုကို ရှာမတွေ့လို့ နာရီအတော်များများ အူလည်ဂျာလည်ရိုက်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။

ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်လာတာ သိပ်မကြာသေးတဲ့ ကျွန်မအတွက် ရန်ကုန်မြို့ထဲက သွားချင်တဲ့ နေရာ သွားတတ်ဖို့နေနေသာသာ ဘတ်စ်ကားတွေရဲ့နံပါတ်ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်ရောက်မှန်းတောင် ကောင်းကောင်းမခွဲခြားတတ်သေးဘူးလေ။

ဒီလိုနဲ့ လက်ထဲမှာ လိပ်စာစာရွက်ပိုင်းလေးကို ကိုင်ရင်း အင်္ဂလိပ် ဘာသာသင်တန်းကို ပန်းဆိုးတန်းတစ်ဝိုက်မှာ ကျွန်မလိုက်ရှာနေခဲ့မိ တယ်။

ကျွန်မရှာနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသင်တန်းကို အချိန်တော်တော်ကြာ ထိ မတွေ့ရပေမယ့် အနီးအနားကလူတွေဆီ ကျွန်မမေးမြန်းစုံစမ်းပြီး အကူအညီမတောင်းမိပါဘူး။

ကျွန်မကို တောကတက်လာတဲ့ အ, အမလေးလို့ အထင်မခံနိုင်လို့ပါ။

အမှန်တော့ အဲဒီကတည်းက တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးလိုက်ရင် အလွယ်ကလေး အဆင်ပြေသွားမှာ သေချာတယ်။ တခြားလူဆီမမေး လိုက်မိတာဟာ ကိုကိုနဲ့ကျွန်မ ဒုတိယအကြိမ်ဆုံဖို့ ဖြစ်လာတာပဲပေါ့။

နောက်ပြီး ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုကို နောက်ထပ် စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်ဖို့ အကြောင်း သင့်သွားတာလို့ ပြောရင်လည်းရနိုင်ပါတယ်။

‘ခွေးမလေး အရင်တုန်းက ပန်းဆိုးတန်းကို မသွားတတ်လို့ ကိုယ်က လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရတယ်... ခုတော့ ဒင်းက နိုင်ငံခြားမှာ ဂျင်ပေါ်က ထုံးစက် ဖြစ်နေပြီပေါ့’

*

ဒါကတော့ ကျွန်မက ပန်းဆိုးတန်းက အင်္ဂလိပ်ဘာသာသင်တန်းဆီ ရောက်အောင် လိုက်ပြပေးခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို ရည်ရွယ်ပြီး နိုင်ငံခြားရောက် နေချိန်မှာ ကျွန်မဆီပို့လိုက်တဲ့ ဟိုးအစောပိုင်းကာလက ကိုကိုအီးမေးလ် ထဲက စကားတစ်ခွန်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

ကိုကိုက တစ်ခါတလေ စိတ်ကူးပေါက်ရင် စောစောကစာထဲကလို ‘ခွေးမလေး’လို့ ကျွန်မကို ခေါ်တတ်တယ်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ စိတ်ဆိုးလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကိုချစ်လွန်းလို့ အသည်းယားပြီး ချစ်စနိုးခေါ်လေ့ရှိတဲ့စကားပါ။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာသင်တန်းကို ရှာမရတဲ့အဆုံးမှာ ကျွန်မလည်း တော ကတက်လာတဲ့ အ, အ မလေးလို့ လူထင်ခံရမှာကို မရှက်တော့ပါဘူး။ နီးရာလူကိုပဲ မေးမြန်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တိုက်ခန်းလှေကားတစ်ခုရဲ့ ခြေရင်းမှာထိုင်နေတဲ့ ကိုကိုကို ကျွန်မ မြင် တွေ့လိုက်ရတော့တာပါပဲ။

ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုကိုကလည်း ကျွန်မဆီတည့်တည့် မျက်လုံးကလေးလှန်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကြုံတယ်။ ကိုကိုမျက်လုံးထဲက မှော်ဆန်တဲ့ အခိုက်ဓာတ်လှိုင်းတွေက ကျွန်မ

ခန္ဓာကိုယ်တစ်လျှောက် ဖြတ်စီးသွားတယ်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခဏတော့ မှင်တက်မိသွားကြတယ်နဲ့တူတယ်။

တကယ်တော့ ကိုကိုက ကျွန်မကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရတော့ တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးပြီး ဘယ်နေရာမှာ မြင်တွေ့ဖူးသလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေလို့ ခဏမှင်တက်သလိုဖြစ်နေတာပါ။ ကျွန်မကသာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရတဲ့ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ကိုကိုမျက်နှာနဲ့ မှော်မျက်လုံး တစ်စုံအောက်မှာ အမှန်တကယ်မှင်တက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ခဲ့တာ။

အဲဒီမှင်တက်မှုရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ကျွန်မတစ်ခုသိလိုက်ရတာက ကိုကိုဟာ သေချာပေါက် ကျွန်မကို ကူညီနိုင်မယ့်လူပဲဆိုတာပေါ့။

‘ဒီမှာလေ ဟို ကျွန်မကို အကူအညီတစ်ခု ပေးပါလား’

မထုံတတ်သေးပုံစံနဲ့ အနားကပ်လာတဲ့ကျွန်မကို ကိုကိုက စူးစမ်းသလိုကြည့်တယ်။

‘အင်း.. ရပါတယ် ပြောပါ’

‘ဒီလိပ်စာထဲက အင်္ဂလိပ်ဘာသာသင်တန်းကို ရှာမတွေ့ဘူးဖြစ်နေလို့.. အဲဒါ’

လက်ထဲက လိပ်စာစက္ကူပိုင်းလေးကို ကျွန်မ ကိုကိုဆီထိုးပေးလိုက်တယ်။

‘ဪ... ဒီသင်တန်းက စောစောက ခင်ဗျားလာတဲ့ဘက်ကို ပြန်လျှောက်ရမှာပဲ.. ခင်ဗျား ကျော်လာခဲ့ပြီ’

ကိုကိုက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့တစ်နေရာဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပြတယ်။ ပြီးတော့

‘ဟိုးမှာ တွေ့လား၊ တရုတ်စားသောက်ဆိုင် ဆိုင်းဘုတ် အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ဘေးက လှေကားကနေ တက်သွား’

‘ဘယ်မှာလဲဟင်.. ဟင့်အင်း ကျွန်မ မတွေ့သေးဘူး’

‘ဟိုမှာလေဗျာ.. စားသောက်ဆိုင် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို မတွေ့ဘူးလား’

အနည်းငယ်စိတ်ပျက်သွားပုံနဲ့ ကိုကိုက ဆက်ညွှန်ပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်း နမောနမဲ့နိုင်တဲ့ ကျွန်မကတော့ ကိုကိုပြောတဲ့ တရုတ်စားသောက်ဆိုင်ဆိုင်းဘုတ်ကို မမြင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ရှေ့နောက် သိပ်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ

‘မထူးပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မကို အဲဒီနေရာ လိုက်ပို့ပါလားရှင်’

‘ဟာ.. အဲဒီလို လိုက်ပို့လို့တော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဟိုလေ’

ကိုကို စိတ်ညစ်သွားပုံရတယ်။ လှေကားရင်းမှာထိုင်ရင်း ခေါင်းတွေ ဘာတွေတောင်ကုတ်လို့။

‘လုပ်ပါ အစ်ကိုရယ် ဟိုဘက်နားလေးတင် လိုက်ပြရမှာပဲကို’

‘ဘာထူးလဲဗျာ ဟိုဘက်နားလေးတင် ခင်ဗျားမေးသွားလိုက်တော့ ပေါ့ ကျွန်တော် လမ်းညွှန်ပြလိုက်မယ်’

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မက မသိခဲ့တာက ကိုကိုဟာ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ရက်နဲ့ နှစ်ညလုံးလုံး ကောင်းကောင်းမအိပ်ရသေးတာကိုပါပဲ။

‘အင်းလေ.. ဟိုဘက်နားလေးတင်ပဲကို ပို့မယ့်ပို့ ခရီးဆုံးထိလိုက်ပို့

ပေါ့’

‘မပို့ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွတ်.. ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး’

‘လိုက်ပို့ပေးပါ အစ်ကိုရယ် ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဒါလေးကိုကပ်
နေတယ်’

ကျွန်မရဲ့ တဖွတ်ထိုးဆန်တဲ့ စကားအဆုံးမှာ ကိုကိုက ငေါက်ခနဲ
မတ်တပ်ထရပ်တယ်။ ကိုကို့ မျက်နှာဟာ လိုတာထက် ပိုတင်းမာနေ
သလိုပဲ။

‘ဟုတ်ပြီလေ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အဲဒီသင်တန်းအရောက်လိုက်ပို့
ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား’

ဂျင်းဘောင်းဘီနောက်အိတ်ကပ်မှာ ပေနေတဲ့ဖုန်တွေကို လက်နဲ့ခါ
ရင်း ကိုကိုပြောတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မရှေ့ကနေ လိပ်စာစက္ကူပိုင်း
လေးကိုင်ပြီး လျှောက်သွားတယ်။

ကျွန်မကတော့ ဖြုန်းစားကြီး ထထွက်သွားတဲ့ ကိုကိုနောက်ကို
ဒရောသောပါးလိုက်ရင်းနဲ့ ‘ဘာလဲဟ...ကူညီမယ်ဆိုတော့လည်း
ချက်ချင်းကြီးပါလား’လို့ စိတ်ထဲက တွေးမိနေပါတယ်။

နောက်ပိုင်းမှ ပြန်သတိရလာတာကတော့ ကိုကိုက သူငယ်ချင်းတွေ
နဲ့ စုပြီးနေတဲ့တိုက်ခန်းမှာ မအိပ်ဘဲ ပန်းချီတွေဆွဲနေတာ နှစ်ညရှိခဲ့ပြီ
တဲ့။ ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုပေါင်းပြမယ့် ပန်းချီပြပွဲက နီးနေလို့ဆိုပဲ။
အဲဒါ အခုတိုက်ခန်းအောက်ကို ရေဆူဆေးပြားဆင်းဝယ်ရင်း ပြန်
အတက်မှာ မူးလာလို့ ခဏနားနေတုန်း ကျွန်မနဲ့ သွားတွေ့ရတာပါ။

အစကတော့ ကျန်းမာရေး နည်းနည်းချို့ယွင်းနေလို့ လှေကားရင်း
မှာ ထိုင်နားနေတာပေါ့။ ကျွန်မကိုလည်း လမ်းညွှန်ရုံလောက်ပဲ ကိုကို

စိတ်ကူးထားခဲ့တာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ‘ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဒါလေးကိုကပ်
နေတယ်’ဆိုတဲ့ ကျွန်မစကားကြောင့် မာနရှင်ကိုကို့ခမျာ မနေနိုင်တော့
ဘဲ ကျွန်မကို ခရီးဆုံးထိ လိုက်ပြုတ်သွားတာဆိုပါတော့။

*

(၃)

ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်လို့ မှတ်မှတ်ထင်ထင်ရှိခဲ့ပြီး

ပျော်ရွှင်မှုရခဲ့တာကတော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ တတိယ

အကြိမ် ဆုံဆည်းခြင်းပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မဘဝရဲ့

နောက်ပိုင်းအချိန်အတော်များများမှာ အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်တွေ
ကို

ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားမိတဲ့အခါ မကြာခဏ ပီတိဖြစ်ရတတ်လို့ပေါ့
ကိုကိုရယ်....။

ပိုပြီးတော့ အမှတ်တရဖြစ်သွားတာက ကိုကိုညွှန်ပြခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်
စာသင်တန်းအတွက် တက်ရောက်စာရင်းပေးသွင်းရင်း အပြန်မှာ
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကိုကိုနဲ့ထပ်ဆုံမိခဲ့လို့ပါပဲ။

ဒီတစ်ခါတော့ တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ကိုကိုကို ကျွန်မချက်ချင်းမှတ်မိ
လိုက်ပါတယ်။ ကိုကိုနဲ့ကျွန်မ အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ ဖြစ်ပေါ်ပြောင်းလဲ
သွားတဲ့ ကိုကိုပုံစံကြောင့် ကိုကိုလည်း ကျွန်မကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိ
သွားပုံရတယ်။

ကျွန်မ ကိုကိုကို ပြုံးပြလိုက်တယ်။

‘ဟီး...’

ကျွန်မ ပြုံးပြတာမြင်တော့ အတင်းတည်ထားရတဲ့ ကိုကိုမျက်နှာဟာ ပြုံးယောင်သန်းလာတယ်။

‘အစ်ကို့.. ဘယ်သွားမလို့လဲ.. ဟီး’

‘ဒီနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားမလို့၊ ဘယ်လိုလဲ.. သင်တန်းတက် ပြီလား’

‘ဟုတ်.. အဲ ဟုတ်ဘူး’

ကျွန်မရဲ့ အူကြောင်ကြောင်အဖြေကြောင့် ကိုကိုတစ်ယောက်လည်း ရောယောင်ပြီး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားရတယ်။

‘ဟိုလေ သင်တန်းက နောက်တစ်ပတ်မှ တက်မှာ၊ အခုက စာရင်း လာပေးတာ’

အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတဲ့ ကိုကိုဟာ ကျွန်မအဖြေစကားကြောင့် ပြန်ပြီးတော့ ကြည်လင်လာတယ်။

‘ဪ.. အဲဒီလိုလား’

စကားအဆုံးမှာ အသိအမှတ်ပြုသဘောနဲ့ ကိုကိုက ကျွန်မကို ပြုံးပြ ပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်ဖို့ ဟန်ပြင်တယ်။ ကျွန်မ နောက်ဖက်ကို ကိုကို ရောက်သွားသွားချင်းပဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိရတဲ့ လှစ်ဟာမှုတစ်ရပ်ကို ကျွန်မခံစားလိုက်ရတယ်။

မမြင်ရတဲ့ အားအင်တစ်ခုရဲ့ ဖြုန်းစားကြီး တွန်းပို့မှုကြောင့် အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာနဲ့ ကျွန်မ ကျောနောက်ရောက်သွားတဲ့ ကိုကိုရှိရာ ဆီ စကားတစ်ခွန်း လှစ်ခနဲ လှည့်ပြောမိလိုက်တယ်။

‘အစ်ကို ခဏ’

အဲဒီတုန်းက ကိုကိုကို ခဏဆိုပြီး တားလိုက်မိတဲ့အချိန်ကလေးကို ကျွန်မအခုထိ လွမ်းမိပါသေးရဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသင်တန်းကို ရောက်အောင်လိုက်ပို့ဖူးတာ အကြောင်းပြပြီး ကိုကိုကို ကျွန်မ လက်ဖက်ရည်လိုက်တိုက်မိခဲ့ပါတယ်။ အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့ ကိုကိုဟာ ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးတုန့်ပြန်မှုကို အစပိုင်းမှာ လက်မခံဘဲ ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆန်နေခဲ့ပါသေးတယ်။

‘ဟာ.. ရပါတယ် မတိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲ သဘောရိုးနဲ့ ကူညီလိုက်တာပါ’

‘မဟုတ်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မက လက်ဖက်ရည်လောက်မှ အစ်ကိုကို ပြန်မတိုက်ရဘူးဆိုရင် ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတော့မှာပဲနော်’

နောက်ဆုံးတော့ ကိုကိုဟာ ကျွန်မဆန္ဒကို မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ လက်ခံလိုက်ရတယ်။ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်တော့မှ

‘အစ်ကိုနာမည်က ဘယ်သူလဲ ကျွန်မနာမည်က ဖြူသွယ်’

‘ကျွန်တော့်နာမည် ညိန်းကိုကိုပါ’

အဲဒီတုန်းက ကိုကိုအသံလေးက မပွင့်တပွင့်ရယ်။ တကတည်း ကျွန်မက ကိုကိုကို ကိုက်စားမှာ ကျနေတာပဲ။ ကိုကိုအပေါ် ကျွန်မ အသည်းယားခဲ့တာဟာ အဲဒီအချိန်က စတင်ခဲ့တာထင်ပါရဲ့။ ဒီလိုနဲ့...

‘ဒါဆို အစ်ကိုက ပန်းချီဆရာပေါ့’

‘အင်း.. ဘယ်လိုပြောရမလဲ ပန်းချီဆရာတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ မ

နေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်တဲ့အခါ ပန်းချီ ထ, ထ ဆွဲတတ်တာတစ်ခုပါပဲ’

ကိုကို အဲဒီစကားပြောတုန်းက သိပ်နားမရှင်းဘူး။ ပန်းချီပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားတယ်လို့ယူဆရတဲ့ ကိုကိုရဲ့ကချင်လွယ်အိတ်ကြီးဆီကို အံ့သြစွာနဲ့ ကျွန်မ ငေးစိုက်ကြည့်မိခဲ့တယ်။

‘အင်္ဂလိပ်ဘာသာသင်တန်းက ဘာဖြစ်လို့တက်တာလဲ’

‘အင်း.. ဒီလိုပါပဲ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို စိတ်ဝင်စားလို့’

‘ဪ.. အဲဒီလိုလား၊ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စာညံ့တယ်ဗျ၊ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတဲ့ ပန်းချီသဘောတရား စာအုပ်တွေ ဖတ်ချင်တာတောင် မဖတ်နိုင်ဘူး’

ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မ စကားကောင်းနေစဉ်မှာပဲ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဟာ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မနဲ့ကိုကို ထိုင်နေတဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခေါင်မိုးလေးပေါ် ဖိတ်စာမဲ့မိုးစက်တွေ ကျဆင်းလာတာပဲပေါ့။

‘အယ်.. မိုးတွေရွာပြီတော့’

အနည်းငယ် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတဲ့ ကျွန်မပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကိုကိုက...

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မိုးတွင်းပဲ မိုးရွာတာ ဆန်းလို့လား’

‘ဆန်းတော့မဆန်းဘူး၊ ဒါပေမယ့်’

ကိုကိုကို ချက်ချင်းစကားပြန်မပြောဘဲ မိုးစက်တွေကို လှမ်းကြည့်လိုက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်လိုက်လုပ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့အမူအယာ

ကြောင့်..

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ’

ကလေးတစ်ယောက်လို ရိုးစင်းတဲ့ ကိုကိုမေးခွန်းကို ကျွန်မကလည်း
ကလေးတစ်ယောက်လို ရိုးစင်းစွာပဲ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

‘ထီးမေ့ခဲ့လို့’

*